

Rom 8, 32

32: Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav (ofret) ham for oss alle, hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?

Her holder Paulus fram for oss det aller største beviset for den guddommelige kjærligheten. Med dette, i tillegg til alt han har talt tidligere, vil han overbevise oss om at Gud er for oss, og skal gi oss alt det vi trenger for en evig frelse. Ja, her burde hvert eneste hjerte tennes så det blir brennende i fryd og kjærlighet, - bare vi kunne få åndelige øyne til å se og fatte det som sies her. For her ser vi et stort bevis på Guds uendelige kjærlighet og barmhjertighet, at det overgår alle naturlige tanker. Og apostelen sier altså at dette aller største bevis på Guds kjærlighet består i at Gud for vår skyld ikke har spart sin egen Sønn, men ofret ham for oss alle. Dette er jo Skriftens store hovedemne, og det vi aller mest behøver til liv og gudfryktighet. Men samtidig er det dette vi har aller vanskeligst for å beholde i hjertet. Det som aller mest tåkelegges av vår vantro, fornuft og følelser, av synden og av djevelen. Derfor vil vi gå litt dypere inn i det budskapet vi har i dette verset.

Ser vi på avslutningen, finner vi at dette verset altså skal være så sterkt bevis på Guds inderlige kjærlighet og omsorg mot oss, at det til og med skal overbevise oss om at Gud virkelig vil "gi oss alle ting". Versets innledning må derfor ha et uendelig stort og sterkt budskap. For avslutningen bygger helt tydelig på innledningen, og sier: "hvordan skal han (etter slik Gud er skildret foran) kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?" Da må det være en ufattelig kjærlighet vi her står overfor! Når det fører til at vi overbevises om at Herren Gud, som eier alt som finnes i denne verden, også skal ville gi "alle ting" til oss, uverdige syndere!

I dette kapitlet har vi allerede sett Paulus tale om mye av det Gud har gitt, og gir, oss. Først en evig nåde og frihet fra loven. Videre Den Hellige Ånd i hjertet. At han har gjort oss til sine barn og arvinger. Og det i så markert forstand at vi også skal være hans enbårne Sønnns bror og medarvinger. Ja, at vi skal være "lik ham", "for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre". Disse uendelig herlige løftene har vi allerede sett. Og det er til disse, sine barn, Gud altså vil "gi alle ting". Ja, Paulus sier et annet sted at alle ting allerede tilhører dem: "alt er deres: enten det er Paulus eller Apollos eller Kefas, eller verden eller liv eller død, enten det er det nåværende eller det som skal komme - alt er deres. Og dere tilhører Kristus, og Kristus tilhører Gud" (1Kor 3: 21-23).

Når vi nå skal kunne overbevises om noe slikt, da må det jo være et veldig bevis vi skal få her på Guds store kjærlighet. Og beviset, sier apostelen, er dette at "Gud ikke sparte sin egen Sønn, men gav (ofret) ham for oss alle". Allerede i det femte kapitlet har Paulus sagt at dette er det største beviset på Guds kjærlighet. Der uttrykte han det slik: "Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere". Og Herren Kristus sier selv: "Så har Gud elsket verden at han gav sin

Sønn, den enbårne". Det samme sier Johannes: "Ved dette ble Guds kjærlighet åpenbart blant oss, at Gud har sendt sin enbårne Sønn inn i verden, for at vi skal leve ved ham". Men for at vi på noen måte skal kunne fatte hvor stort dette Guds kjærlighetsbevis er, skal vi i dette verset få se nærmere på: Først og fremst selve gaven. Dernest hvordan gaven ble gitt: Måten denne gaven ble gitt på, og: Det endelige målet ved at gaven ble gitt. Sluttelig: Mottakerne, hvem det er som får motta denne aller største gaven.

Når det først og fremst gjelder selve gaven, sier apostelen at Gud har gitt oss "sin egen Sønn". Med uttrykket "sin egen" sier Paulus at Kristus er Guds egen Sønn i egentlig betydning. Han er etter sin natur Guds Sønn, - for å skille ham fra dem som er Guds sønner ved nåden og gjenfødelsen. Og det er jo bare på denne måten at Gud har gitt oss sin egen Sønn i ordets egentlige betydning. Bare i denne egenskap gaven virkelig kan overbevise oss om Guds umåtelige kjærlighet. Hvis Gud hadde gitt oss en engel, eller et høyt benådet menneske, ville det ikke vært noe bevis på at Gud ville gi oss "alle ting". Nei, her må det være en gave som er større enn alt annet, når apostelen på dette grunnlaget trekker sluttsatsen: "hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?" Lovet være Herren! Hans ord er sant og klart: Kristus er Guds virkelige og evige Sønn, som ble lovet oss fra tidenes morgen.

Hva sier f. eks. profeten Mika, kap. 5: 1, om ham som skulle fødes i Betlehem, og være herre i Israel? Jo, "Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager". De hellige englene er jo ellers de høyeste vesener Gud har skapt. Men apostelen spør: "til hvem av englene har han noen gang sagt: Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter!" Men David sa at dette "sa Herren til min Herre" (Sal 110: 1). Kjenner du noen engel eller høyt benådet menneske som noen gang har fått guddommens tilbedelse? Nei, men apostelen sier: "Når han så igjen fører den førstefødte inn i verden, sier han: Og alle Guds engler skal tilbe ham!" (Heb 1: 6). Så er da Kristus Gud, og i virkelig mening Guds Sønn. Det er dette Paulus her uttrykker med ordene "sin egen Sønn". Og det er dette Johannes sier med uttrykket "enbårnen" - "Guds enbårne Sønn" (Joh 1: 14, 3: 16, 1Joh 4: 9). Men er det noe menneske på denne jord som virkelig fullkomment kan tro noe så stort? Hvis vi virkelig kunne tro dette, at Gud ofret sin egen, evige Sønn for oss - da ville vi nok gå som i drømme, av bare salig undring, glede og kjærlighet. Eller mener du du kan tro dette, og likevel tvile et øyeblikk på at Guds hjerte brenner i kjærlighet og omsorg for alt som heter menneske? Kan du tro Gud ofret sin enbårne Sønn til å være vår bror og frelser, ja vårt offerlam. Og samtidig likevel tvile på at Guds nåde og kjærlighet ikke strekker til i alt? Kan du tvile på at han vil "gi oss alle ting med Sønnen"?

Dette store Guds kjærlighetsbevis vil nok bli ennå større for oss, hvis vi fatter og grunner litt på hva som ligger i ordene "ikke sparte", "men gav". Disse ordene taler til oss om det endelige målet Gud hadde, når han gav sin Sønn. Når Paulus sier at Gud "ikke sparte" sin egen Sønn, ligger det først og fremst i dette at det var et offer. Det kostet for Guds faderlige kjærlighet til Sønnen, å ofre ham til å lide og dø. Faderen har likesom måtte overvinne sitt eget hjerte, sin kjærlighet til den enbårne. Og med dette har han nettopp gitt oss det største beviset på sin store barmhjertighet overfor menneskene. Så ser vi også hva Herren Gud sa til Abraham, da han stod klar til å ofre sin sønn: "Nå

vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke har spart din sønn, den eneste, for meg". Gud har altså ikke sett på sin egen, elskede Sønn, som for stort offer, som noe for mye å gi for oss. Og vi ser av Guds egen tale til Abraham, at dette var det største beviset han kunne gi på sin kjærlighet. Spesielt når vi tenker på at han gav sin sønn til et offer, til den bitreste lidelse og mest angstfulle død.

Dermed har uttrykket "ikke sparte" også den betydningen at Gud, selv om det var hans Sønn, ikke holdt tilbake den strengeste straffen rettferdigheten krevde. En slik betydning har uttrykket "sparte ikke" i 2Pet 2: 4-5. Der tales det om at "Gud sparte ikke de engler som syndet, men kastet dem ned i avgrunnen og overgav dem til mørkets lenker, for at de skulle være i forvaring til dommen" (konf. Rom 11: 21 og 2Kor 13: 2). Gud har ikke spart sin Sønn, men avstraffet synden på ham fullt ut etter loven, på tross av at Sønnen bad under angst og tårer, om at denne kalk, om mulig måtte gå forbi ham. Men fordi dette ikke var mulig, hvis menneskene skulle kunne frelses, måtte rettferdighetskravets fulle straff ramme ham. Gud kan ikke fornekte seg selv (2Tim 2: 13). Derfor var det umulig for ham å vise barmhjertighet mot syndere, uten at rettferdighetens krav først var oppfylt, og Guds dom og straff over synden var fullbyrdet. Derfor er alt det Kristus måtte lide, helt til den forferdelige døden på forbannelsens tre, blitt lagt på ham av Faderen. Ikke bare den sjelenøden vi ikke kan sette oss inn i, som gjorde at han ropte ut: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?" Men også all den lidelse som rammet ham fra menneskehånd; den fryktelige hudflettingen, tornekrone, naglene gjennom hender og føtter. Det var Faderen som hadde lagt alt dette på ham.

Det sa jo også Herren selv: "Skal jeg ikke drikke det begeret som min Far har gitt meg?". Det samme sa Peter til jødene: "Etter at han var blitt overgitt etter Guds fastsatte rådslutning og forutviten, tok dere ham ved lovløse hender, korsfestet og drepte ham". Alt dette ligger også i tekstens ord om at "Gud gav ham for oss alle". Og det er nettopp dette som er det viktigste vi skal huske på, når det gjelder Kristi lidelse og død. De vantro ser bare på Kristus som en martyr for sannheten. Derfor må de også "dø i sine synder". Men Skriften lærer oss noe annet. Den sier at han "ble gitt for oss", at han "gav sin sjel som løsepenge" (Mat 20: 28), at han var det offeret for våre synder som Gud hadde lovet helt fra verden ble til, og understreket med de utallige blodige ofrene gjennom hele Det gamle testamente, som forbilder (Heb 10: 1-7). Der leser vi hvordan "Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham", at "Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger" (Jes 53), at han var "Guds lam som bar verdens synd".

Slik vitner alle profetene om ham. Det samme sa han også selv den natten han gikk til sin største lidelse: "Mitt blod utgytes for dere til syndenes forlatelse". Slik vitner så en stor flokk av gledesbudbærere: "Han som ikke kjente til synd, gjorde Gud til synd for oss", "Kristus har kjøpt oss fri fra lovens forbannelse, i det han ble en forbannelse for oss", at "Han, ved Guds nåde, skulle smake døden for alle". Slik roper også de frelste skarene med høy røst innfor Lammets trone: "Du ble slaktet, og har med ditt blod frikjøpt oss til Gud". Og når dette budskapet blir levende og sant for hjertene våre, da blir vi så lykkelige. Da har vi ikke lenger ord som er verdige og kan brukes til å lovprise denne Guds kjærlighet som gjorde at han for vår skyld ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle.

"For oss alle". Det er så det tredje punkt i verset, som gjør at vi bør se Guds store kjærlighet i dette at han gav sin Sønn for oss. Han gav ham for oss alle. Dette taler om to særdeles viktige sannheter om Guds kjærlighet. Den første er den som ligger i selve uttrykket: Hver eneste én - er forsonet i Kristi død. Ikke en eneste er utelatt. Hver eneste én er forløst med hans blod fra alle sine synder, fra døden og djevelens vold. Og kan få lov - og bør da ta imot denne nåde - å bli frelst. Det neste er at når Kristus er gitt for alle, og dermed også for de aller største syndere, så må følgen være at Guds nåde og kjærlighet er totalt uavhengig av noen verdighet hos oss. Og dermed også fullstendig upåvirket av vårt bedre eller dårligere liv. Den må altså være en aldeles uforanderlig kjærlighet -! La oss titt og ofte tenke grundig gjennom slike sannheter!

Den første lærdommen var altså denne:

Hvem og hvordan du er, ung eller gammel synder, grov eller finere synder, omvendt eller uomvendt, falsk eller trofast, - så gjelder den også deg, denne Guds kjærlighet som gjorde at han gav sin Sønn.

Hvordan du forholder deg til denne nåden, om du tar imot den og følger den, eller forakter og forkaster den, - det er et annet spørsmål. Og det er dette det avhenger av, om du selv skal få nyte godt av denne nåden.

Men den store gaven er gitt til deg. Din synd er betalt dyrt i Kristi død. Gud tenker på deg i kjærlig omsorg. For han gav sin Sønn "for oss alle".

Dette bekrefter Skriften over alt. Herren sier: "Så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne". Det samme sa Johannes: "Se Guds Lamm, som borttager världens synd". Også Paulus: "Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv". Med uttrykket "verden" kan ikke bare menes de som tror. Det må bety hele menneskeslekten. Og ikke nok med at Skriften med dagligtalens ordbruk sier "verden". Nei, Johannes har også talt spesielt om dette, og sagt at "Han er selv soningen for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens synder" (1Joh 2: 2).

Dette er ikke bare en bestemt avvisning av den villfarende oppfatningen at Kristus bare skulle ha dødd for de utvalgte. Det er også trøsterike ord for dem som gjerne vil eie og tro Guds nåde, men kan ha vanskelig for å tro at den også tilhører dem. For her sies det tydelig og klart at Gud gav sin Sønn "for oss alle", at han er forsoningen for hele verdens synder. Hvordan du enn måtte være, så må du da høre med under "hele verden"! Du er da tross alt et menneske! Og da er du straks en av dem som Gud har gitt sin egen Sønn for. Tenk så over hva det betyr - at Gud gav sin Sønn for deg. Så fryktelig kan du umulig ha syndet, at ikke Guds Sønn forsoning også gjelder for all din synd. Og hvis Gud har gitt sin Sønn for deg, da må han jo sikkert nok også ha en varm og hjertelig kjærlighet for din sjel, så han ikke vil du skal dø, men bli salig frelst.

For det andre, som allerede nevnt, ligger det i dette et spesielt vitnesbyrd om det frie og uforskyldte i Guds nåde. At Guds nåde og kjærlighet er totalt uavhengig av noen vår verdighet, for han gav sin Sønn for verden, dvs. for alle! For hvor god og from var vel verden da Gud gav den sin Sønn? Vi har alltid en tendens til å bedømme Guds nåde ut fra om vi fortjener den. Og derfor blir vi motløse når vi kjenner all synden og ondskapen i oss. Men da må du huske på dette: Hvor god var Adam da Gud kom og forkynte det første nådeløftet til ham? Hvor gode og fromme var vi alle, da Gud gav sin Sønn for oss? I det femte kapitlet forkynte Paulus at det skjedde da vi ennå ikke bare "var syndere", men også "var Guds fiender", var både ugudelige og uforsonet. Slik er Guds kjærlighet. Paulus sier: "Gud viser sin kjærlighet til oss ved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere". Mens vi ennå ikke hadde noen som bad for oss, og selv ikke ba en eneste bønn til Gud, men var hans fiender. Slik er Guds kjærlighet. Han er Gud, og ikke menneske.

Blant oss mennesker ville vi knapt finne noen som var villig til å gi en sønn de elsket, til å tortureres til døde for sin kjæreste venn. Og så har Gud gitt sin egen kjære Sønn for sine fiender, for å frelse så mange som lar seg overbevise av hans nåde. Burde vi ikke snart få det rette synet på Gud? Liksom se med øynene at hans kjærlighet til menneskene må være en aldeles fri kjærlighet, uavhengig av all vår fortjeneste! Når han elsket oss så høyt på et tidspunkt da vi var hans fiender og tråkket på alle hans bud, - at han da kunne gi sin Sønn for oss -! Om jeg så kjenner mange og store synder hos meg selv, så kan jeg ikke være verre enn en Guds fiende. Og det var for slike Gud gav sin Sønn, for å frelse dem, bare de våknet opp og søkte hans nåde.

Og mens vi ennå var Guds fiender, gav han oss en større gave enn vi noen gang nå begjærer. For nå begjærer jeg ikke at han skal gi sin Sønn for meg. Nei, ikke en gang en engel. Bare at han gir meg del i den forsoningen han allerede har fullbrakt. At han må gi meg sin nådige tilgivelse, og deretter Den Hellige Ånds nåde til å tro, elske og følge ham. Mens jeg ennå ikke var forsonet gjennom Kristi død, og altså var Guds fiende, da gav han meg - av sin egen frie kjærlighet - sin Sønn til frelse. "Hvor meget mer", sier apostelen, "skal vi da, når vi nå er blitt rettfærdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden". Dette vil Paulus innprente hos oss, for han gjentar det på nytt og på nytt: "For om vi ble forlikt med Gud ved hans Sønns død da vi var fiender, skal vi så mye mer bli frelst ved hans liv etter at vi er blitt forlikt".

Men det er klart at den svarte vantroen og djevelens makt lar oss ikke få beholde disse troens grunnsannheter i hjertene våre. Og dette kan føre til at vi blir lei av dette jammerlige livet, og lengter etter en salig forløsning. Gud har virkelig holdt opp for øynene våre det sterkeste bevis på sin evige, frie og uforanderlige kjærlighet. Likevel faller vi selv snart tilbake i den instillingen at Gud fremdeles ser på hva vi fortjener. At han er nådig mot oss bare når vi lever slik vi bør, men i motsatt fall ikke er nådig mot oss. Hvis f. eks. noen spør deg: "Tror du virkelig Gud elsker deg - og at han alltid elsker deg like høyt?" Hvis du da vil tale sant, ut fra hvordan du har det i hjertet ditt, vil du være fristet til å svare: "Nei, hvordan skulle jeg kunne tro Gud alltid elsket meg like høyt? Jeg vet jo selv at jeg slett

ikke alltid er like lydige og trofaste mot Guds ord. Tvert imot er jeg ofte kald og hard så jeg ikke en gang angre synden slik jeg burde, ikke alvorlig nok våker og ber. Hvordan skulle jeg tro at Gud elsker meg da?" Slik går hjertet sin egen vei, og kaster på et øyeblikk bak seg alt det Gud fra verden ble til, har vitnet om sitt evige råd til frelse; at han ville gjøre oss rettferdige og ulastelige bare gjennom sin Sønn.

Hele Skriften vitner om dette, og sier samtidig at "alt kjød hadde fordervet sin ferd på jorden", at "intet kjød blir rettferdiggjort for Gud ved lovgjerninger", at "det er ingen forskjell", at vi "alle har syndet og blir rettferdiggjort ufortjent av Guds nåde ved forløsningen, den som er i Kristus Jesus". Men så er plutselig alt dette glemt, - bare på grunn av vårt hjertes oppfatning, følelser og vantro. Dette er jo noe vi burde være veldig på vakt overfor. Ja, som virkelig burde skremme oss langt inn i hjertet. Vi må be Gud om nåde til å holde dette klart for oss; at hvis Gud ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, - så må jo følgen være at han ikke er innstilt på å handle med oss etter våre synder. Ikke vil la vår synd eller verdighet påvirke vår frelse. For hvis det skulle vært tilfelle, ville han jo ikke gitt sin Sønn for oss. "For om rettferdighet kommer ved loven, så døde altså Kristus forgjeves". "Er det ved nåde, da er det ikke lenger ved gjerninger. Ellers er ikke nåden lenger nåde".

Men er det nå altså av nåde, bare gjennom Sønnen som ble gitt oss, vi er rettferdige og ulastelige for Gud, - da må vi jo være det like mye til enhver tid, - så lenge vi "er i Kristus Jesus" (v. 1). For det er jo bare i ham Gud har sitt velbehag overfor oss. Hvis Guds kjærlighet og nåde svinger og forandres ettersom vi lykkes mer eller mindre i vårt kristenliv, da måtte jo Guds nåde og kjærlighet være bygget på vår egen verdighet. Men hvis Guds kjærlighet er fri og upåvirket av om vi er verdige, da må den alltid være like stor, være en evig og uforanderlig kjærlighet. Dette må alltid bli den endelige konklusjonen, hvis vi tror og erkjenner hva det vil si at Gud gav sin Sønn for oss alle, mens vi alle var syndere og Guds fiender.

Men at Gud hater synden og forfølger og straffer synden hos oss, det strir absolutt ikke mot denne Guds uforanderlige kjærlighet. Det er tvert imot bare et nytt bevis på hans kjærlighet og omsorg for oss, når han angriper det som vil ødelegge oss. Ja, som kanskje er vår største plage. At han forfølger og døder det som er våre fiender, våre synder og lyster, "som fører krig mot sjelen", vår egenkjærlighet, vår stolthet, vår opptatthet med det jordiske osv. Han vil jo bare rense og helliggjøre oss mer og mer. Dette er jo bare bevis på hans kjærlighet og omsorg for oss. Og likevel er det akkurat dette som gjør oss mest bekymret og forvirret.

Det er vanligvis to vesentlige kilder eller grunner til at de som tror begynner å tvile på Guds kjærlighet. Det som først og sist vekker tvilen i oss, er fordervet som ennå bor i oss. Vår synd og uverdighet, vår ulydighet og troløshet, vår likegladhet, hardhet osv. Det andre er når Gud skjuler seg. Han skjuler sin nåde, og lar oss ikke oppleve hans nærvær for en tid. Eller han sender oss mye og kanskje stor motstand, tar fra oss noe eller noen vi har svært kjær. Lar oss kanskje oppleve fall, nød, eller langvarig og plagsom fristelse, og aldri synes å ville høre bønnene våre. Da synes vi ofte ganske

konkret at Gud har forlatt oss. Da bombarderer fienden oss med fryktelige tanker om Guds vrede. Men mot alle slike fristelser må vi alltid sette opp dette store beviset på Guds evige kjærlighet. Huske på at hans natur er fullstendig uforanderlig, og derfor si: Når Gud ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, da kan ikke hans hjertelag og holdning være slik som jeg nå føler og opplever det; som om han skulle gjøre med meg etter mine synder, og gjengjelde meg etter mine misgjerninger.

Nei, det må nok heller ligge en dyp og ubegripelig kjærlighet bak alt det jeg opplever. Da må nok heller både dette at Gud skjuler seg, og at han drøyer med bønnehørelse og hjelp, være hans omsorgsfulle oppdragelse. En slags faderlig tukt på grunn av Guds trofaste nidkjærhet for mitt evige vel. Ja, mer noe slikt, enn at det skulle være vrede og forkastelse. For det er jo helt umulig at han som ikke sparte sin egen Sønn for oss, nå plutselig ikke skulle eie noen nåde og kjærlighet i hjertet lenger, men bare gjøre med meg slik jeg selv fortjente det. Slik må dette store Guds bevis på hans kjærlighet gjelde mer for oss enn alt det vi ser, kjenner og opplever. Det er slik Paulus ser det, når han på bakgrunn av bare dette eneste beviset på Guds kjærlighet trekker den slutningen han nå tilføyer:

hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham? Dette er den eneste rette konklusjonen. Når Gud har gitt oss den aller største gaven, vil han heller ikke nekte oss de som er mindre. Hans egen Sønn må da være den aller største gaven som noen gang kunne bli gitt. Da vil sannelig heller ikke noe som helst som er godt og nyttig, bli holdt tilbake overfor dem som Gud ville gi en så stor gave. Men, som vi allerede har sagt, så er forutsetningen for denne konklusjonen at Jesus var Guds Sønn i konkret betydning. For hvis han bare var et vanlig benådet menneske, da kunne det aldri trekkes noen slik konklusjon; at når Faderen hadde sendt ham, så ville han også gi oss alle ting med ham.

Disse "alle ting" inkluderer "det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt". Det inkluderer alt det Gud både her i livet og i evigheten gir dem som er hans "arvinger" og den evige Sønnens "medarvinger". Han skal gi oss alle ting med ham. Disse ordene "med ham" uttrykker at vi får alle ting for Kristi skyld, og som en følge av at han er gitt for oss. På samme måte som en brud får del i alt brudgommen eier. Bare i dette har Faderen ved Sønnen gitt oss de aller største gaver; en evig nåde, og forlatelse for alle synder, frihet fra lovpakten og all forbannelse, en evig rettferdighet overfor Gud, Den Hellige Ånd i hjertet, de hellige englenes tjeneste og beskyttelse, bønnehørelse og hjelp i alt som bekymrer oss, og til sist seier over døden og arvedel i den himmelske herligheten. Og som om dette skulle være for mye å vente. Nei, tvert imot, sier apostelen her. "Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skal han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham?" Ordvalget "hvordan skal han kunne annet ...", gir uttrykk for noe helt sikkert, ja, en nødvendig konsekvens av det som er sagt foran, at da må også Gud ha til hensikt å gi oss alle ting med ham.

Denne herlige og urokkelige trøstens grunn bør vi nå holde klart for oss, og benytte oss av hver eneste gang vi har bruk for Guds nåde og hjelp. Når du f. eks. er nedtrykt over din synd over at du ofte snubler og faller. Da tenker du lett at Gud blir lei av deg, og vil overgi deg til et udugelig sinn.

Men du søker og ber ennå ved nådestolen om forlatelse og hjelp. Hvordan skulle han kunne annet enn gi deg hjelp, han som ikke sparte sin egen Sønn - utelukkende for å gi oss en evig nåde? Hvordan skulle han da kunne annet enn å gi deg en så vedvarende tilgivelse at han aldri tilregner deg noen som helst synd, men isteden lar det stå fast at han hele veien skal bære deg på sine nådige armer, - slik som du er? Hvordan skulle han kunne annet enn gi deg en slik nåde, når han ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle? Og det gjorde han på et tidspunkt da vi lå helt nedsenket i alle slags synder. Vi var hans fiender, og foraktet ham. Hvordan skulle han da nå kunne begynne å se på syndene dine?

Eller du går der og engster deg over din vantro og ditt harde hjerte. Du opplever ikke at du kan tro og fryde deg over alt dette; over Guds kjærlighet, at han gav sin Sønn. Du sukker: Bare jeg hadde mer tro og liv i hjertet mitt! Men hvordan skulle Gud ikke også ville gi deg dette, når han har gitt deg sin Sønn? "Hvor mye mer skal da deres himmelske Far gi Den Hellige Ånd til dem som ber ham" (Luk 11: 13). Men så klager du kanskje over at du ikke en gang kan be så alvorlig og inderlig som du burde. Til og med i bønner føler du deg så kald og likegyldig. Du sukker om Gud også ville hjelpe deg i dette. Hvordan skulle han kunne annet enn å gi deg denne nåde også, - han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for deg? Men dermed har du kanskje også bedt om å bli mer fattig i ånden, at du bare må kjenne mer av din avmakt, - skulle han da gi deg en følbart opplevelse av åndelige gaver? Nei, da hører han nettopp denne siste bønner, og lar deg kjenne mer og mer av din fattigdom og store usselhet. Men samtidig gir han deg så mye nåde til din tro og til bønner, og hva mer du måtte behøve for at du ikke skal fare vill, ikke skal gå fortapt, men skal nå fram til evig liv.

Eller kanskje begynner du å bli i tvil om hele din tilstand. Frykter du for at du på tross av alt du har opplevd, har hørt og vet i åndelige spørsmål, til sist skal gå fortapt, fordi du lever i et hemmelig bedrag? Roper du da med David: "Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte!" Hvordan skulle han kunne annet enn å høre denne bønner også, og sørge for at du ikke blir sittende fast i noen falsk kristendom, - han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for deg den gang du bare foraktet ham? Hvorfor skulle han ikke nå høre bønner din, når du roper til ham og bare ber om nåde til å bli oppriktig og få holde deg til ham?

Eller du kjenner på mange forferdelige fristelser som du frykter bare vil fortsette med deg i fremtiden. Du fatter ikke hvordan du skal komme velberget gjennom alt dette. Men du ønsker og ber om at Gud må hjelpe deg på en eller annen måte. Eller du lider i bekymringer over fattigdom, sykdom, eller onde rykter og mistanker fra mennesker. Du ser ingen hjelp på jorden, men vender deg til din Far i himmelen. Hvordan skulle han kunne annet enn å høre deg, og gi deg all den nåde og hjelp du behøver, - han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle? Kort sagt: Når hjertet mitt kastes som i en syklon av tvil og tanker, på grunn av indre og ytre anfektelser. Når jeg ikke vet hvor jeg selv står, eller hva Gud tenker om meg. Når min samvittighet fordømmer meg på grunn av synd og vantro, og kanskje angripes av de samme beskyldningene de møtte Kristus med (Mat 11: 19, Luk 7: 34). Ja, kanskje er "blitt en fremmed for mine brødre og en utlending for min mors barn" (Sal 69: 9). Å, så stor en trøst og hvile vi da har, Hvis vi da kan se opp til ham som for vår

skyld ikke sparte sin egen Sønn, og for hans skyld helt fra verden ble til, har bønnhørt og hjulpet alle dem som kalte på ham!

Og så til slutt kommer den stunden da jeg skal dø. Kanskje evighetens mørke omgir meg. Kanskje hjertet mitt uroes av forferdelige tanker på livet som ligger bak meg, og på det jeg nå står foran. Å, for en trøst, om noen da kan rope inn i øret mitt: "Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvordan skulle han kunne unnlate å hjelpe deg nå? Hvordan skulle han nå kunne tilregne deg syndene dine?" "Dette er et troverdig ord og verd all mottakelse; at Kristus Jesus kom inn i verden for å frelse syndere, og blant dem er jeg den fremste". Hvordan skulle da Gud kunne la være å gi oss alle ting med ham? Hvordan skulle han kunne la være å bli en like trofast venn og hjelper i døden, som han har vært her i livet? Skal han ikke nettopp da, "når vår prøvningstid slutas", åpenbare hele sin nådes rikdom, og da i dypeste forstand gi oss alle ting med Sønnen? Å, Gud! Gi oss mer tro! Gi oss mer tro på din evige og uforanderlige kjærlighet!